

PŘÍBĚH

MINULE JSME SE VRÁTILI K PARNÍČKOVÍ A FLOKOVÍ JAK PLULI NA RYBĚ...

LVI A PLACHETNICE pokračování

Parníček a Flok si plavou na hřbetě ryby s ploutví jako plachta a Flok drží nad hlavou roztažený deštník.

„A jestlipak víte,“ povídá, „že jsem přestal kašlat? Není nad čerstvý mořský vzduch! Je mi prima. Jenom už žádné dobrodružství.“

Sotva to dořekne, voda vzkypěla a přímo před nimi se vynořila obrovská a strašná chobotnice. Deset chapadel, obrovskou hubu a oči jako dvě kola.

Ryba honem uhnula, ale chobotnice raz dva za ní.

„Moc Vás prosím, slezte!“ povídá ryba. „Musím se ponořit, jinak mě sežere.“

„Kam asi máme slézt?“ na to Flok. „Kolem je samá voda!“

A chobotnice připlouvá blíž a blíž, vystřeluje vodu jako z vodotrysku a už už se vrhá na ubohou rybu.

„Je to špatné,“ povídá Parníček. „Kdyby tu tak bylo dělo, nebo aspoň zavírací nůž.“

„Tak tak,“ povídá Flok, „už je s námi ámen.... Uf, to je horko! Otevřu si deštník.“

A otevře deštník. Chobotnice deštník v životě neviděla, vytřeštila oči a huba se jí sama od sebe otevřela. Natekla do ní voda a chobotnice šla ke dnu.

„No tohle,“ povídá Flok. „Vždyť se topí. Neměli bychom jí pomoci?“

„Nic se jí nestane,“ uklidnil ho Parníček. „Však ona se zase vzpomátuje.“

Plavou dál, koukají a vidí vpředu tři černé tečky.

„Co by to tak mohlo být?“ ptá se Flok. „Vorvani to nejsou... žraloci také ne... Lvouni!“

pohádka

A doopravdy, proti nim plují tři mořští lvouni. Černí, lesklí, tlapy jako vesla, zuby ostřejší než hřebíky.

Ryba rychle pryč, lvouni za ní. Ryba vidí, že jim neunikne.

„Nevím, jak Vy,“ povídá, „ale já se tentokrát vážně ponořím.“

„Okamžik,“ povídá Parníček.

Lvouni obklopili rybu ze všech stran.

„No ano, na záchranu není ani pomyslení,“ povídá Parníček. „Tahle zvířata mají za ušima, ta deštníkem neoklameš.“

„A co to zkusit?“ ptá se Flok. „Anebo na ně křiknout: Huš, huš...!“

„Pozdě,“ povídá Parníček. „Tady ani moje síla nepomůže.“

„Hm, to ne,“ povídá Flok, „ale jsou mi nějací povědomí, ti lvouni. Kde jen já je viděl? V zoologické zahradě? Ne, ne, tam ne... V muzeu taky ne... Už to mám! Že jste vystupovali v našem městě v cirkuse?“

„Jakpak by ne?“ lvouni na to. „Tři sezóny. Moc dobře se na to pamatujeme. Dělali jsme číslo Kouzelná truhlička. Byla taková bledě modrá, s uchy. Tahali jsme z ní nejrůznější věci, co si kdo z obecnstva přál.“

„Všechno je jasné,“ povídá Flok Parníčkovi. „Vzpomínáte si na Taurický park? Než jste si Vy vzpomněl na žehličku, lezli mně do hlavy všelijací kocouři a opice.“

„To bylo náramné číslo!“ povídají lvouni. „Ale novému řediteli se nelíbilo. Truhličku nechal vyhodit a nás zase pustit do moře. Moment, podívejte, co jsme ještě měli...“

A lvouni začali dělat nejrůznější kousky: jeden dělá kotrmelec dopředu, druhý dozadu, třetí vzal Flokovi deštník, postavil se na ocas a pěkně s deštníkem obeplul rybu s ploutví jako plachta.

a jak to bylo dál si přečtete příště

290

SIHÁČEK

květen 2017

Jak to zvládáme CO SE STALO

3. 5. — mělo pršet, dešť se ale opozdil, a tak jsme strávili většinu schůzky venku.

Začali jsme, za lehkého mrholení, úkolem pro Korzáry — ČASNÝ NÁVRAT. Úkolem bylo běžet co nejdále, zapíchnout hřebík a vrátit se zpět než uplyne vyhlášený čas. Protože dešť zcela ustal, pokračovali jsme první disciplínou oddílové střelecké ligy — střelbou z pistole. Na úvod jsme si ukázali na modelu, co je třeba vidět, když správně zamíříme. Zopakovali si, jaká jsou pravidla pro střelbu — jak se pohybovat s pistolí, kam mířit, a kde je zakázáno vstupovat.

Ve čtveřicích jsme pak střídali, a zbytek zkušel, jak vysokou laťku dokáží přeskochit. Nejvyšší výšku, 95 cm přeskochila Veverka a na druhý pokus i Dave.

Pak jsme venku hráli vracečku. Nakonec se podařilo Davovi vybit všechny v poli. Byl už čas, přesunuli jsme se do klubovny a zahráli další kolo bitev na moři. Dnes se většině kapitánů nedařilo, někteří však své zisky zlatáků rozmnožili.

Před koncem se někteří pokusili o splnění úkolů pro oddílové ceny, zatím neúspěšně, a rozdali jsme si »nové číslo« oddílového časopisu. Vítěz dubnového bodování dnes na schůzce nebyl, tak jsme vyhlášení a výplatu posunuli na příště...

10. 5. — bylo ráno chladné, deště ale skončily. Schůzku jsme téměř celou strávili venku.

Nejprve jsme hledali dělové koule. Byly čtyři a tak čtyři »šťastlivci« mohli poznat, kolik taková koule váží. Potom jsme po dvojicích pokračovali ve střelecké lize — střídali jsme ze vzduchovky vleže, zbytek potom plnil další úkol pro Korzáry. Dělové koule jsme našli, teď jsme se snažili vrhnout je co nejdále.

Protože menší mají velkou nevýhodu, budeme výsledky přepočítávat podle váhy.

Střelba se protáhla, protože mohli střítet jen dva, takže jsme kvrhu přidali i »přenášení dělových koulí“. Tady to ti menší měli opravdu těžké a tak jsme u některých sáhli k přenesení jedné koule a budeme násobit. Potom jsme ještě venku sehráli tříkrát ocásky a uklidili věci po střelbě.

Přesunuli jsme se do klubovny, sehráli další bitvu v Korzárech a předali si upravený plán akcí na konec pololetí a návratku pro výpravu se »závěrečným úkolem«.

Dave se úspěšně pokusil splnit úkol pro oddílovou cenu, byl úspěšný a my gratulujeme k oddílovému šátku.

WEB: www.volny.cz/sihasapa
vyšlo: 17. 5. 2017

Ilustrace: Testérka fotky: Canon S120
e-mail: sihasapa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael, Svjatek

